

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า... *รัก*

เก็บหัวใจไว้
เพื่อรัก
ศรัณญชล

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/withlovestory

ตัวอย่าง

เก็บหัวใจไว้เพื่อรัก
ศรัณญ์ชล

...ไม่ะ มันต้องไม่ใช่อย่างนั้น...เธอและเขาปฏิเสธกันไปแล้วครั้งหนึ่ง มันไม่มีทาง
ที่จะหวนคืนมาใหม่ได้ อีกอย่างเธอเคยไม่ชอบหน้าเขาจะเป็นจะตายไม่ใช่หรือ
...คนที่ยังอยู่ในหัวใจของเขาค่ะ...พิณ...สาวไทยคนนั้น แล้วยังมีลู่อีสีก
...แล้วเธอจะทำอย่างไรกับความรู้สึกปั่นป่วนในหัวใจอย่างนี้ได้

คำนำ

แม้วันเวลาที่เราร่วมเดินทางมาจากจุดเริ่มต้นของแจ่มใสด้วยหนังสือแนว 'ความรู้สึที่ดีที่เรียกว่ารัก' จะผ่านไปนานเท่าไร หากสิ่งที่ยังชัดเจนอยู่ในใจคือ ความทรงจำและความสุขจากเรื่องราวที่เราได้ร่วมแบ่งปันกับนักอ่านเสมอมา ชื่อของ 'ความรู้สึที่ดีที่เรียกว่ารัก' ยังคงถูกหยิบยกขึ้นมาพูดคุยในหมู่นักอ่านอยู่เรื่อยๆ ซึ่งสำหรับนักเขียนและคนทำหนังสืออย่างพวกเราแล้วนับเป็นเรื่องน่ายินดีและภูมิใจอย่างยิ่ง เมื่อหนังสือที่พวกเราทำด้วยความตั้งใจกลายเป็นความรู้สึที่ดีที่ประทับแน่นอยู่ในหัวใจของนักอ่านเช่นนี้

การกลับมาอีกครั้งของ 'ความรู้สึที่ดีที่เรียกว่ารัก' ก็เพื่อขอบคุณนักอ่านที่อยู่ร่วมกับเรามาในการเดินทางอันแสนยาวนาน และเพื่อมอบความสุข สดใส ละมุนละไมของความรักให้กับนักอ่านรุ่นใหม่ๆ ได้รู้จัก หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือของเราจะทำให้นักอ่านทุกท่านมีช่วงเวลาอบอุ่นและสามารถยิ้มได้ด้วยหัวใจที่เต็มเต็มด้วยความหวานล้ำไปด้วยกันค่ะ

'เก็บหัวใจไว้เพื่อรัก' เล่าเรื่องราวของ 'อะจึน่า' สาวโมร็อกกันที่ถูกครอบครัวจับคู่คู่ตัวกับ 'ซารีฟ' หนุ่มลูกครึ่งอียิปต์-ออสเตรียซึ่งในครั้งนั้นชายหนุ่มไม่ได้สนใจเธอสักนิด วันเวลาผ่านไปทั้งคู่ก็ได้วนกลับมาพบกันอีกครั้งด้วยเรื่องธุรกิจ และครั้งนี้อะจึน่าได้รับบทเป็นไกด์จำเป็นของเขา ทำให้เธอหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องใกล้ชิดอดีตคู่คู่ตัวคนนี้ แล้วความใกล้ชิดครั้งนี้จะสั่นคลอนหัวใจของทั้งคู่ได้หรือไม่ ต้องมาช่วยกันลุ้นแล้วละค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

ศรัณญ์ชล

หลายคนอาจพอทราบแล้วว่า 'Clear Ice' 'อะมีราห์' 'ภูวดี ตู๋จินดา' และ 'ศรัณญ์ชล' เป็นคนเดียวกัน บางคนอาจยังไม่เคยรู้มาก่อน

จริงๆ แล้วผู้เขียนเริ่มต้นการทำงานกับ สนพ. แจ่มใสด้วยนามปากกา 'Clear Ice' ที่เขียนเรื่องแนวรักทั่วๆ ไป สำหรับ 'อะมีราห์' ใช้สำหรับแนวแฟนตาซี และ 'ภูวดี ตู๋จินดา' ใช้สำหรับแนวที่จริงจังขึ้นอีกนิดและหนังสือแปลนามปากกา 'ศรัณญ์ชล' เกิดขึ้นเพราะอยากมีนามปากกาเป็นภาษาไทยที่ใช้ได้กับทุกแนว ดังนั้นหลังๆ ผลงานเกือบทั้งหมดจะใช้ชื่อ 'ศรัณญ์ชล' แล้ว แต่ก็ไม่สัญญาว่าจะไม่มีนามปากกาใหม่อีก

ด้วยความที่ได้มีโอกาสไปศึกษาต่อที่ประเทศอังกฤษหลายปี เป็นคนที่รักการเดินทางเป็นชีวิตจิตใจ อยากรู้ อยากเห็น ชอบเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ จึงอดไม่ได้ที่จะนำเรื่องต่างๆ ที่ได้เห็น ได้สัมผัส ได้ประสบ มาบอกเล่า สอดแทรกอยู่ในงานเขียนของตัวเอง ด้วยความหวังว่าผู้อ่านจะสนุกสนานไปกับเรื่องราวและได้ประโยชน์จากเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยนี้ด้วยเช่นกัน

ฝากผลงานเรื่องนี้และเรื่องอื่นๆ เอาไว้ด้วยนะคะ ถ้าอ่านแล้วมีความคิดเห็น คำแนะนำ ดิชมอย่างไร แวะคุยกันได้ค่ะ

Facebook : <https://www.facebook.com/IceStories>

ยินดีเสมอเลยค่ะ

แนะนำตัวละคร

สารภาพความจริงจากใจข้อหนึ่งว่าผู้เขียนไม่ชอบการแนะนำตัวละคร เวลาอ่านนิยายของนักเขียนท่านอื่นก็ไม่อ่านแนะนำตัวละคร เพราะชอบการค่อยๆ เรียนรู้และทำความเข้าใจกับตัวละครผ่านตัวอักษรและเหตุการณ์ต่างๆ ตั้งแต่หน้าแรกจนหน้าสุดท้ายมากกว่า ดังนั้นเมื่อเป็นคนเขียนเองก็ไม่อยากเขียนแนะนำตัวละคร จึงขอแนะนำเพียงสั้นๆ ว่าเรื่อง 'เก็บหัวใจไว้เพื่อรัก' เป็นเรื่องราวความรักของซารีฟ หนุ่มลูกครึ่งอียิปต์-ออสเตรเลีย และสะจิน่า สาวน้อยชาวโมร็อกกัน รู้จักกันแค่นั้นก่อน และเข้าไปพบกับเรื่องราวของเขาและเธอในเรื่องด้วยกันนะคะ

ตัวอย่าง

บทที่ 1

เสียงของกัปตันที่ดังกังวานขึ้นทั่วตัวเครื่องบินโดยสารขนาดย่อมของสายการบินบริติชแอร์เวย์สทำให้ชายหนุ่มหน้าขรึมในเก้าอี้ตัวโตของชั้นเฟิร์สคลาสที่กำลังนั่งอ่านเอกสารตรงหน้าอย่างมีสมาธิเงยหน้าขึ้นทันทีเมื่อใหญ่รีบจัดเรียงกระดาษที่อยู่บนโต๊ะตัวเล็กให้เข้าที่ก่อนจะเก็บลงในกระเป๋าเอกสารที่เจ้าตัวสอดเอาไว้ใต้เก้าอี้ตัวที่อยู่ข้างหน้า เขาขยับนั่งตัวตรงพร้อมกับคาดเข็มขัดนิรภัยอย่างเรียบร้อยเมื่อได้ยินเสียงประกาศว่าเครื่องบินกำลังจะลงจอดที่สนามบินเมืองมาร์ราเคช...เมืองหลวงเก่าของประเทศโมร็อกโกในอีกไม่กี่สิบห้านาทีข้างหน้าแล้ว

นิ้วเรียวยาวถอดแว่นสายตาแบบไม่มีกรอบเก็บใส่กล่องก่อนจะคลิ๊งที่ระหว่างหัวคืออย่างอ่อนล้า เบือนดวงตาสีน้ำตาลอมเขียวพลงทอดสายตาดูออกไปนอกหน้าต่างบานเล็ก เห็นท้องฟ้าเป็นสีดำนมืดสนิทราวกำมะหยี่ด้านล่างมีแสงไฟฟ้าจากบ้านเรือนส่องประกายเป็นหย่อมๆ ราวกับอัญมณีที่กะพริบแวววาว ริมฝีปากบางขยับโค้งเป็นรอยยิ้มอย่างพึงพอใจที่การเดินทางไกลจะสิ้นสุดลง

เครื่องบินแตะพื้นรันเวย์อย่างแผ่วเบาจนแทบไม่รู้สึกรึบ บ่งบอกถึงฝีมือ

ของผู้ขับเคลื่อนได้เป็นอย่างดี เมื่อประตูเปิดออกและผู้โดยสารได้รับการอนุญาตให้ลงจากเครื่องได้แล้วร่างสูงในชุดสูทสีน้ำเงินเข้มก็ถือกระเป๋าเอกสารพลงลงบันไดด้านหน้าออกมาเป็นคนแรกๆ แล้วก็ก้าวยาวๆ เข้าไปในตัวอาคารของสนามบินอย่างรวดเร็ว

แม้ว่าสนามบินของเมืองมาร์ราเคชจะมีขนาดเล็กแต่ก็ใหม่เอี่ยมและดูทันสมัย ภายในมีผู้คนไม่มากนัก เพราะตามเวลาท้องถิ่นในขณะนี้เป็นเวลาสามทุ่มกว่าแล้ว และมีเครื่องบินลงอยู่ลำเดียวซึ่งเป็นลำสุดท้ายของคืนนี้

ชายหนุ่มผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองอย่างเรียบร้อย รับกระเป๋าเดินทางใบย่อมออกมาถือก่อนจะก้าวออกมาด้านหน้าที่มีผู้คนมายืนรอรับคนที่นี่เพิ่งมาถึงอยู่พอสมควร ตัวของเขาขมวดมุ่นอย่างหงุดหงิดเมื่อกวาดตามองไปตามป้ายชื่อต่างๆ แล้วไม่พบชื่อของตัวเอง

...ซารีฟ อับดุล เอลฟาริท...

ยังไม่ทันที่ซารีฟจะตัดสินใจทำอะไรต่อไปก็ได้ยินเสียงรองเท้าส้นสูงกระทบกับพื้นหินอ่อนเป็นจังหวะของหญิงสาวร่างเล็กบางสมส่วนในชุดกระโปรงกึ่งสูทสีเขียวยาวอ่อนเดินเข้ามาใกล้ กลิ่นหอมอ่อนๆ คล้ายทุ่งดอกไม้โชยเข้ามาแตะจมูก... คุณเคยอย่างประหลาด

นิ้วมือที่ได้รับการดูแลและเคลือบสีเล็บอย่างดียกขึ้นถอดหมวกปีกกว้างสีเดียวกับชุดที่บดบังดวงหน้าไว้เสียเกือบครึ่งออกมาถือเอาไว้ ก่อนที่ริมฝีปากสีชมพูจะเอ่ยทักทายออกมาด้วยเสียงเรียบเฉย... เป็นทางการ

"สวัสดิ์ค๊ะคุณซารีฟ...มาร์ราเคชยินดีต้อนรับ"

เมื่อได้เห็นดวงหน้าอันงดงามประกอบไปด้วยดวงตากกลมโตสีน้ำตาลอ่อนใต้คิ้วโก่งเรียว จมูกโด่งได้รูปหากเชิดรึ้น ริมฝีปากหยักบาง ในกรอบผมสีน้ำตาลเข้มเป็นเงายาวถึงกลางหลังนั้นชัดเจนแล้ว หัวใจของชายหนุ่ม

ก็คล้ายกระตุกวูบ เครื่องหมายคำถามฉายชัดอยู่ในแววตา

"อะจิน่า"

หญิงสาวพยักหน้ารับ สีหน้ายังคงไม่สื่อความรู้สึกใดๆ "ค่ะ ฉันเอง
คุณคงจะแปลกใจที่เห็นฉันเป็นคนมารับคุณที่นี่"

ซารีฟลอบฟ่อนลมหายใจออกมาแผ่วเบา ก่อนจะพยักหน้ารับ "ผม
ทราบว่าคุณประิธิมจะส่งคนมารับ แต่ไม่แน่ใจว่าจะรบกวนลูกสาวของท่าน
ให้ลำบาก"

"คุณไม่ต้องทำท่าหน้าใจขนาดนั้นหรอกค่ะ ใช้น้ำใจเต็มใจเสียเมื่อไหร่
กัน" อะจิน่าตอบโดยไม่พยายามรักษาน้ำใจแต่อย่างใด เธอยักไหล่เล็กน้อย
"พร้อมจะไปหรือยังคะ"

"เดี๋ยวครับ ผมยังไม่ได้แลกเงินเลย"

เงินสกุล 'ดริ์ฮาม' ของโมร็อกโกไม่สามารถแลกได้ที่ไหนในโลก
นอกจากในประเทศโมร็อกโกเอง นักเดินทางทั้งหมดจึงต้องมาแลกเงินที่
สนามบิน ร้านรับแลกเงินซึ่งมีเพียงแห่งเดียวจึงมีนักท่องเที่ยวยาวเหยียด

อะจิน่ามองดูเวลาจากนาฬิกาข้อมือเรือนบางก่อนจะสายหน้าตึก
"อย่าเพิ่งแลกตอนนี้เลยคะ คุณยังไม่จำเป็นต้องใช้เงินหรอก ฉันขับรถมา
ตึกป่านนี้แล้วดูว่าคุณจะยังไม่ต้องใช้เงินทำอะไรนะคะ ถ้าคุณหิวก็สั่งอาหาร
จากทางโรงแรมเข้าไปทานในห้องได้ หรือถ้าเบื่อยากจะออกไปข้างนอก
จริงๆ คุณแลกเงินที่ฟร้อนต์ได้คะ แล้วฟรังก์นี้ค่อยไปแลกกับธนาคารที่อยู่ติด
กับโรงแรมจะดีกว่า"

ซารีฟก้มศีรษะอย่างยอมจำนน พยักหน้าเป็นสัญญาณให้อะจิน่าเดิน
นำไปก่อน ส่วนตัวเขาลากกระเป๋าเดินทางตามเยื้องอยู่ด้านหลังเล็กน้อย
มองร่างบางตรงหน้าด้วยสายตาที่แปลกใจถึงขั้นขบขัน

...ผู้หญิงนี้มีหน้าากหลายอันเสียจริง...

ภายในรถยุโรปคันงามมีกลิ่นหอมอ่อนๆ คล้ายกับตัวเจ้าของทำให้ ชารีฟรู้สึกผ่อนคลายลงมาก ศีรษะที่ปกคลุมด้วยหมวกก็งออ่อนๆ สีน้ำตาล ชบออยู่กับพนักพิงด้วยท่าที่เหนื่อยล้า ดวงตาที่พยายามมองไปยังถนน ด้านหน้าคล้ายจะหลับมีหลับแผล

"เหนื่อยมากหรือคะ" ฮะจิน่าถามขึ้นโดยที่ดวงหน้านั้นยังคงมองตรงไป ด้านหน้า มือจับอยู่บนพวงมาลัยหนึ่ง

"ไม่ได้นอนเต็มๆ ตามาสี่คืนแล้วครับ พอสะสางงานที่อเล็กซานเดรียเสร็จ ก็เล่นไปโคร บินไปตรวจโรงแรมที่ลอนดอนแล้วก็ตรงดิ่งมานี่"

"แล้วทำไมไม่นอนในเครื่องบินล่ะคะ" คำถามนั้นคล้ายกับผู้ใหญ่กำลัง ดูเด็กตัวเล็กๆ สักคนมากกว่า แม้ว่าตัวผู้พูดเองจะอ่อนวัยกว่าผู้ฟังถึงห้าปี

"ผมต้องอ่านเอกสารทั้งหมดให้เสร็จก่อนประชุมกับคุณพ่อของคุณ พรุ่งนี้ครับ"

"งั้นคุณหลับไปก่อนก็ได้คะ ปรับพนักพิงให้เอนลงอีกนิด พอถึงเมื่อไหร่ ฉันจะปลุกคุณเอง"

เสียงหวานนั้นดูเหมือนจะเอนอ่อนลงกว่าเดิมเล็กน้อย ชารีฟจึงทำตาม คำแนะนำโดยที่ไม่ได้โต้เถียงอะไร

"อีกนานไหมครับกว่าจะถึงโรงแรมของคุณ" ชายหนุ่มถามออกมาหึ่งๆ ที่ตายังปิดสนิทอยู่อย่างนั้น

"รถไม่ติดอย่างนี้ไม่เกินยี่สิบนาทีก็ถึงคะ"

ชารีฟพิมพ์อะไรบางอย่างในลำคอเป็นเชิงรับรู้ ไม่นานก็ผ่อนลมหายใจแผ่วเบาเป็นจังหวะ

เมื่อรถติดไฟแดงฮะจิน่าจึงหันมาพิจารณาผู้ร่วมทางของเธอ...ชายหนุ่มหลับไปอย่างง่ายดายเสียเหลือเกิน ดวงตากลมโตของหญิงสาวมองไร่นวด บางๆ ไล่จากเหนือริมฝีปากบางได้รูปไปจนถึงคางที่ออกเหลี่ยมเล็กน้อย

ดวงตาสีน้ำตาลอมเขียวที่เธอมักจะเห็นมันเงิบขริม ไม่บ่งบอกอารมณ์ และอ่านยากหนักหนาปิดสนิทอยู่ใต้เปลือกตาที่มีขนตายาวเป็นแพ ดวงหน้ากึ่งอาหารกึ่งยุโรปนั้นแม้จะไม่คมเข้ม หากก็พูดได้เต็มปากว่าหล่อเหลาสะดุดตา... ชาร์ฟไม่ได้เปลี่ยนไปจากที่เธอได้พบกับเขาที่ใครเมื่อครั้งก่อนเลย...

อะจิน่าแม่ริมฝีปากแน่นเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ในฤดูหนาวเมื่อสองปีที่แล้ว ซึ่งเป็นช่วงที่เธอกำลังศึกษาระดับปริญญาตรีด้านการโรงแรมที่ฝรั่งเศสเป็นปีสุดท้ายและบินกลับมาเยี่ยมบ้าน สิ่งที่ได้รับนอกจากความอบอุ่นจนร้อนรุ่มของครอบครัวก็ยังมีระเบิดลูกโตที่เธอไม่ได้เตรียมใจไว้ก่อนอีกลูกใหญ่อีกหนึ่งพักผ่อนคึกคักก็นอนอยู่ในห้องนั่งเล่น ลูๆ บิดาของเธอก็เอยขึ้นอย่างไม่มีปี่มิขลุ่ย

'จينا... พ่ออยากให้คุณไปดูตัว'

เธोजำได้ว่าตัวเองร้องออกไปอย่างลึมตัว 'อะไรนะคะ! พ่ออย่าล้อจيناเล่นเลย เรื่องคลุมถุงชนนี่มันเรื่องสมัยโบราณแล้วนะคะ'

'ก็ไม่ได้บังคับให้คุณแต่งงานนี่ แค่อยากให้ไปพบกับชายหนุ่มที่พ่อและแม่คิดว่าดีพร้อมเท่านั้นเอง ไม่เห็นเสียหายอะไรนี่ลูก'

หญิงสาวสันตริษะจนผมกระจายก่อนจะหันไปห้ามารดา 'แม่คะ จิน่าไม่อยากไปพบเขา ไปให้เขาเลือกดูเหมือนสินค้า'

หากคำตอบที่เธอได้รับกลับเป็น 'ลูกพูดอะไรน่าเกลียด สินค้าอะไรที่ไหนกัน... แม่เองก็เห็นด้วยกับคุณพ่อ'

เท่านั้นเธอก็กระแทกตัวนั่งลงบนโซฟาอย่างรุนแรงด้วยความไม่พอใจ ความที่เป็นลูกสาวคนเล็กและคนเดียวทำให้เธอถูกตีมากไม่น้อย

อาเดย์... พี่ชายคนโตของเธอเดินเข้ามาโอบไหล่ 'มันก็เหมือนกับการที่ได้ไปเจอเพื่อนใหม่ นั่นละ ถ้าน้องไม่ชอบก็ไม่มีใครบังคับน้องได้หรอก'

ส่วนเรียอาร์ท...พี่ชายคนรองที่อายุมากกว่าเธอเพียงปีเดียวยกคิ้วแฉับ 'แต่ผมว่าคนที่ไม่ยอมแต่ง สงสัยจะเป็นซาร์ฟมากกว่า หรือถ้าเขาตกลงอยากแต่งผมก็สงสารเขาที่จะต้องมาเจอกับม่าตีตะกะโหลก'

จบคำเท่านั้นหมอนอิงใบย่อมก็ลอยละลิวจากมือหญิงสาวเข้าไปใส่หน้าคนพูดอย่างแม่นยำ 'พี่เรียอาร์ท...เป็นพี่จินาจริงๆ รีเปล่าเนี่ย จินาว่าพ่อกับแม่เก็บพี่มาจากถังขยะมากกว่า ปากงี้...'

'พอๆ โตกันเป็นหนุ่มสาวแล้วยังจะเล่นเป็นเด็กๆ กันอีก' บิดาห้ามทัพก่อนจะหันไปทางลูกสาวคนเล็ก 'ลูกไม่อยากรู้หรือว่าเขาเป็นใคร'

หญิงสาวยกไหล่...ซึ่งเป็นกิริยาที่บุพการีทั้งสองของเธอไม่ชอบนัก 'โอเคค่ะ เขาเป็นใครละคะ ที่ทำให้พ่อแม่แล้วก็พี่ๆ เห็นดีเห็นงามได้ถึงขนาดนี้'

'เขาเป็นลูกครึ่ง พ่อเขาเป็นคนอียิปต์มีเชื้อสายขุนนางเก่า ส่วนแม่เป็นคนออสเตรเลีย ชื่อซาร์ฟ เอลฟาร์ทา เขาจบโทด้านการตลาดและบริหารธุรกิจจากกลาสโกว์ ตอนนี้นอกจากจะเป็นหัวหน้าผู้จัดการแล้วยังเป็นหุ้นส่วนใหญ่ของโรงแรมในเครือฟาร์วี่ห์...'

ยังไม่ทันที่บิดาจะบรรยายสรรพคุณของคนที่จะต้องไปดูตัวเสร็จ ฮะจินาก็ซัดขึ้นมาทันที 'อ้อ...พ่อคะจะจับคู่จินากับเขาเพราะเขาทำธุรกิจเกี่ยวข้องกับเราหรือคะ'

ครอบครัวของเธอมิเคือข่ายโรงแรมขนาดใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งในโมริอ็อกโก สาขามีทั้งโรงแรมในเมืองใหญ่ๆ อย่างในมาร์ราเคช เฟส คาซาบลังก้า ราบัต ยังไม่นับในเมืองเล็กๆ อีกมากมาย

'ใครบอกกันล่ะ พ่อรู้จักกับอับดุล คุณพ่อของเขาต่างหาก เราเป็นเพื่อนร่วมชั้นกันสมัยเรียน...'

'ทำไมเขาถึงหาแฟนเองไม่ได้ล่ะคะ ผู้หญิงอียิปต์ดีๆ ไม่มีหรือยังไงกัน สงสัยจะเป็นคนที่ไม่ได้เรื่องล่ะสิท่า' เสียงหวานมีแววดูแคลนชัดแจ้ง

'คนไม่ได้เรื่องจะเป็นหัวหน้าผู้จัดการโรงแรมในเครือฟาร์วี่ห์ได้ยังไง'

บิดาแย้ง

'งั้นก็ต้องแก้หางาเหงอะ เป็นคุณลุง'

'ซารีฟอายุแค่นี้สิบเจ็ดเท่านั้นเอง' มารดาเป็นคนแก้ให้อย่างใจเย็น

'ถ้าอย่างนั้นก็หน้าตาไม่ได้เรื่อง ดูน่ากลัวยิ่งกว่ามัมมี'

'พี่ว่าเขาหล่อกว่าเรียอาร์ทซะอีก' อาเดย์เป็นคนพูดขึ้นบ้าง ในขณะที่ตัวเองกลั่นหัวเราะจนตัวโยน

'อ้าว... พี่อาเดย์ ผมกำลังจะพูดอย่างเดียวกันพอดีเลย' เรียอาร์ทได้อย่างไม่รู้สึกรู้สียงเป็นเดือดเป็นร้อนอะไรมากนัก เขารู้ตัวดีว่าเป็นคนหน้าตาดี และเนื้อหอมในหมู่สาวๆ มากแค่ไหน

'อะไรจะเพอร์เฟ็กต์ขนาดนั้น' ฮะจิน่าประชิดเข้าไปให้

'ใช้ไหมล่ะ พี่ไม่ยากให้เธอพลาดคนดีๆ ไป' เรียอาร์ทกลั่นยิ้มก่อนจะเอ่ยต่อ 'เพราะอย่างเธอนะคงจะหาคนมาแต่งงานด้วยยากเต็มทน'

'ซออะ' เธอสะบัดหน้าใส่คนเป็นพี่ หน้างำเพราะนึกหาคำมาเถียงไม่ออก ...จริงอยู่ ด้วยรูปร่างหน้าตาที่จัดได้ว่าเป็นคนสวยน่ารัก คล่องแคล่วทันสมัย แถมยังมีมนุษยสัมพันธ์ดีเป็นเลิศจึงมีผู้ชายมาให้ความสนใจเธอมากมาย เสียแต่ว่ามักจะเป็นชาวต่างชาติที่ไม่ได้นับถือศาสนาอิสลาม เมื่อพวกเขารู้ว่าถ้าหากคิดจะจริงจังกับเธอถึงขั้นแต่งงานจะต้องเปลี่ยนมาเป็นมุสลิมก็หายหน้าหายตาไปจนหมด ส่วนพวกผู้ชายอาหรับที่นับถือศาสนาอิสลามก็มีแต่พวกหัวโบราณทั้งนั้น เธอจะทนได้อย่างไร... หรือจะพูดให้ตรงก็คือพวกเขา ก็คงทนเธอไม่ได้เช่นกัน

ฮะจิน่าแม่ริมฝีปากแน่น ดวงตากลมโตสีน้ำตาลสวยมองหน้าคนโน้นที คนนี้ทีก่อนจะพยักหน้าอย่างไม่มีทางเลือก 'ก็ได้ละ จิน่าจะไป แต่บอกไว้ก่อนนะคะว่าถ้าจิน่าไม่พอใจจะไม่มีวันแต่ง บังคับจิน่าไม่ได้ด้วย'

'อืม... เธอจะประกาศอย่างนี้ก็ไม่มีใครว่า แต่อย่าออกหักกลับมาละ' เรียอาร์ทแกล้งว่า

'ก็ให้มันรู้ไปสิคะว่าใครจะเป็นฝ่ายออกหัก' ฮะจิน่าเซ็ดหน้าตบก่อนจะหันไปถามบิดา 'ว่าแต่ซารีฟอะไรเนี่ย เขาชอบผู้หญิงแบบไหนหรือคะ'

'ไม่รู้สิ พ่อเองก็ได้พบกับเขาแค่ไม่กี่ครั้ง ทำทางเป็นคนเงียบๆ ซรีมๆ ดูอาการเอางาน แล้วก็เป็นผู้สลิมนี่เคร่งมาก คงจะชอบผู้หญิงเรียบร้อย พุดน้อย ว่านอนสอนง่าย เป็นกุลสตรีละมั้ง' ปลายเสียงมีแววหัวเราะะ ผู้พูดคงจะรู้ว่าลูกสาวคนเล็กไม่ได้มีคุณสมบัติตามนั้นเท่าไรเลย

'หรือคะ' ฮะจิน่าหัวเราะอย่างหมายมาด

...คอยดูเถอะ เธอจะเล่นละครให้เขาหลงแล้วก็จะปฏิเสธให้หมดเยื่อเยเลยเชียวละ เป็นบทเรียนสอนให้รู้ว่าอย่ามาบังคับผู้หญิงคนไหนให้ไปคู่ตัวอีก!

หลังจากนั้นส่วนฮะจิน่ากับครอบครัวก็บินไปอียิปต์และเข้าพักในโรงแรมฟารวห์สาขาไคโร เย็นวันนั้นทั้งหมดได้รับเชิญให้ไปร่วมงานเลี้ยงเล็กๆ ต้อนรับแขกที่ได้รับเชิญมีเพียงครอบครัวของฮะจิน่าห้าคน...ซารีฟ เอลฟาร์ทา และนายอับลู เอลฟาร์ทา อีกทั้งครอบครัวฟารวห์เจ้าของโรงแรมอันประกอบไปด้วยการีม ฟารวห์ ที่มาพร้อมกับไมล์ ภรรยาสาวชาวไทย* และนางไอซา ฟารวห์...มารดาของการีมซึ่งเป็นน้องสาวของนายอับลู

ฮะจิน่าจำได้ว่าพี่ชายทั้งสองหัวเราะก๊าก ส่วนบิดามารดาก็ตะลึงเมื่อได้เห็นเธอเดินออกมาจากห้องส่วนตัวในชุดกระโปรงยาวคลุมถึงข้อเท้า และเสื้อแขนยาวคลุมถึงข้อมือ แถมยังมีผ้าคลุมผมอีกต่างหาก...เรียบร้อยสมเป็นสาวมุสลิมที่แสนเคร่งทุกประการ

ตลอดเวลาที่รับประทานอาหารนั้นหญิงสาวเอ่ยปากออกมาเป็นคำพูดแทบจะนับคำได้ ซึ่งก็มีเพียงแค่คำว่า 'คะ' 'ไม่คะ' และ 'ขอบคุณคะ' เท่านั้นปล่อยให้หน้าที่การเจรจาเป็นของคนอื่นๆ

ดวงตากลมโตสีน้ำตาลลอมมองซารีฟเป็นครั้งคราว...เขาเป็นคนบุคลิกดี

* จาก ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก ชุดพิเศษ 'ฝากรักไว้... ในใจเธอ'

และหน้าตาหล่อเหลาอย่างที่ทุกคนในครอบครัวของเธอโฆษณาเอาไว้ และนั่นก็ยิ่งทำให้เธอหมั่นใส่เซ็กซี่มากขึ้นอย่างไม่มีเหตุผล

ตลอดเวลาหนึ่งอาทิตย์ในโคโร ฮะจิน่าเล่นละครเป็นสาวน้อยที่เรียบบร้อยทุกวันทั้งต่อหน้าครอบครัวของซารีฟหรือแม่แต่ในตอนที่เรามารับเธอไปเที่ยวตามลำพัง

สิ่งเดียวที่ขัดใจฮะจิน่าก็คือแม้ว่าซารีฟจะเอาใจและดูแลเธอดีตามมารยาทของสุภาพบุรุษทุกกระเบียดนิ้วไม่มีเสียหยา หากแต่เขาก็ไม่มีที่ท่าว่าจะหลงเสน่ห์กุลสตรีมุสลิมที่แสนดี เก็บปากเก็บคำแต่ประการใด

ครอบครัวของฮะจิน่าเดินทางกลับโมร็อกโกตามเวลาที่ตัวเธอเอาไว้ว่ำกลางความผิดหวังของนายประฮิมและนายอับลูที่ลูกของทั้งสองไม่ได้ชอบพอกันอย่างที่หวัง และหญิงสาวเองก็โดนพี่ชายทั้งสองล้อเลียนว่าเป็นคนไร้เสน่ห์ไปอีกสามเดือน

หญิงสาวได้แต่ปลอบใจตัวเองว่าคงจะไม่ต้องพบเขาอีกแล้วในชีวิตนี้

คิดถึงตรงนี้ฮะจิน่าก็ถอนหายใจออกมายาวเหยียดก่อนจะหันไปค้อนคนที่นั่งหลับสนิทอยู่ข้างๆ อย่างแข็งในอารมณ์

...ไม่คิดเลยว่าชาตินี้จะต้องมาเจอกันอีก!

หญิงสาวละสายตาจากชายหนุ่มคนที่เป็นต้นเหตุแห่งความขุ่นมัวกลับไปมองถนนด้านหน้าก็เห็นสัญญาณไฟเปลี่ยนเป็นสีเขียวจึงพารถของเธอพุ่งออกไปทันที

บทที่ 2

กลับไปนานเท่าไรชาร์ฟีไม่อาจรู้ได้ หากเมื่อเขาลืมตาตื่นขึ้นมา ก็พบกับดวงตาสีน้ำตาลใสจ้องมองเขาอยู่โดยไม่กะพริบ และดูเหมือนเจ้าของใบหน้าสวยนั้นจะสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อรู้ว่าถูกจับได้

เจียบกันไปในลักษณะนั้นอยู่เสียวิวัฒนาการที่ชายหนุ่มก็เป็นฝ่ายเอ่ยปากถามขึ้นมาก่อน "ถึงแล้วหรือครับ"

อะจิน่าพยักหน้าโดยไม่ตอบคำถาม แต่เปิดประตูฝั่งของตัวเองลงจากรถไปยืนรออยู่ด้านนอก ทำให้ชาร์ฟีก้าวลงจากรถบ้าง

ชายหนุ่มมองไปโดยรอบก็พบว่ารถยุโรปคันหนึ่งได้ขับผ่านประตูใหญ่ด้านหน้าเข้ามาตามถนนที่ขนาบข้างด้วยสนามหญ้าเขียวชิวและมีต้นปาล์มปลูกอยู่อย่างเป็นระเบียบ มาจอดอยู่ในลานจอดรถด้านหน้าของตัวตึกสไตล์ฝรั่งเศสขนาดใหญ่โอ้อ่าสีน้ำตาลอมชมพู มีป้ายบอกชัดเจนว่า 'Atlas Hotel'

พนักงานหนุ่มในเครื่องแบบสีครีมขลิบน้ำเงินเดินกึ่งวิ่งเข้ามาหาก็มืดศีรษะทำความเคารพหญิงสาวก่อนจะยื่นรอรับคำสั่งอย่างเรียบร้อย

อะจิน่าเดินไปเปิดประตูด้านหลังซึ่งมีกระเป๋าเดินทางใบย่อมของชาร์ฟีวางอยู่แล้วจึงหันไปออกคำสั่งเสียงเรียบ...ทรงอำนาจ "ช่วยเอากะเป๋า

ของคุณผู้ชายไปไว้ในห้องชุดที่จัดเตรียมเอาไว้ที่"

คนรับคำสั่งตอบรับอย่างนอบน้อมก่อนจะยกกระเป๋าเดินจากไปก่อนหญิงสาวผายมือให้แขกของเธอเป็นเชิงให้เขาเดินนำไปก่อนพร้อมกับพูดด้วยน้ำเสียงที่ปิดความภาคภูมิใจเอาไว้ไม่มีดี "โรงแรมแอตลาสยินดีต้อนรับค่ะ"

ชายหนุ่มกล่าวขอบคุณด้วยสีหน้าเรียบเฉย ริมฝีปากดูเหมือนพอจะฝันเรียกว่าเป็นรอยยิ้มได้นิดหนึ่ง ก่อนจะเดินเข้าไปด้านในโดยที่ไม่รู้ว่ามิสสายตาดวงตากลมโตมองตามหลังไปอย่างไม่ถูกอารมณ์

เมื่อเดินผ่านประตูกระจกใสเข้าไปก็มองเห็นแคนเตอร์ต้อนรับทำด้วยไม้แลงลายสีน้ำตาลเข้มตัวใหญ่ ซึ่งมีพนักงานเข้าเวรอยู่สี่คน

"คุณไม่ต้องเข้าไปใช้ก็อิหรอกค่ะ" อะจิน่าร้องชายหนุ่มเอาไว้เมื่อเห็นเขาเดินตรงไปทางแคนเตอร์นั้น "เชิญทางนี้ค่ะ"

'ทางนี้' ของหญิงสาวคือการเดินผ่านประตูกระจกคนละฝั่งกับทางเข้าไปยังลานกว้าง ตรงหน้าเป็นตัวตึกสูงโอบส่วนในเอาไว้หมด มองไปทางฝั่งซ้ายจะเห็นสระว่ายน้ำรูปคล้ายหยดน้ำขนาดใหญ่ล้อมรอบไปด้วยต้นปาล์มที่ประดับด้วยไฟหลากสี การตกแต่งดูคล้ายกับบ่อน้ำในโอเอซิสกลางทะเลทราย เสียงเพลงที่เน้นจังหวะกลองเร้าใจลอยมาตามสายลม

"เรามีการแสดงเป็นประจำทุกคืน ส่วนมากเป็นการเต้นรำแบบพื้นเมืองเป็นการเอ็นเตอร์เทนแขกนะคะ" อะจิน่าหันมาอธิบายเมื่อเห็นชายพิพุดยืนดูด้วยความสนใจ "ด้านขวาที่คุณเห็นปิดเงียบอยู่เป็นห้องอาหารกับส่วนร้านค้า... ที่พิกนั้นอยู่ข้างหน้าค่ะ"

ห้องพักรูปร่างที่จัดไว้ให้ชายหนุ่มเป็นห้องชุดขนาดใหญ่บนชั้นสิบ ทั้งห้องนอนและห้องนั่งเล่นขนาดใหญ่ประดับด้วยพรมทอซึ่งเป็นสินค้ามีชื่อของ

โมรีอกโกอย่างงดงาม ห้องน้ำปูด้วยหินอ่อนสีขาวสะอาด อะจิน่าบอกรายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับห้องพักแล้วก็หันมานัดแนะเกี่ยวกับวันรุ่งขึ้น

"อาหารเช้าของทางโรงแรมเริ่มตั้งแต่หกโมงครึ่งจนถึงสิบโมงครึ่งนะคะ ตอนแรกคุณพ่ออยากจะเชิญคุณมารับประทานอาหารเช้ากับเรา แต่เห็นว่าคุณเพิ่งมาถึงอาจจะอยากพักผ่อน คุณพ่อนัดพบพูดคุยรายละเอียดพรุ่งนี้ ตอนสิบเอ็ดโมงครึ่ง ไม่ทราบว่าคุณสะดวกหรือเปล่านั้น"

"สิบเอ็ดโมงครึ่งดีแล้วครับ"

"อย่างนั้นก็ดีค่ะ คุณพ่อคงจะให้คนมารับคุณที่ห้อง นั่นถ้าไม่มีอะไรแล้วฉันขอตัวกลับก่อนล่ะค่ะ คุณจะได้พักผ่อน"

"ขอบคุณมากครับที่ลำบากไปรับผมจากสนามบิน และต้องขอชมว่าโรงแรมแอตลาสดูน่าประทับใจมากในส่วนที่ได้เห็น"

อะจิน่ายิ้มมุมปากเพียงเล็กน้อย "นี่ว่าคุณจะไม่พูดอะไรเกี่ยวกับโรงแรมของเราเสียอีกค่ะ" ขอบคุณที่ชื่นชม"

แม้ว่าสีหน้าของซารีฟจะยังคงเรียบเฉยเหมือนเดิม หากน้ำเสียงเน้นหนัก "ผมไม่ใช่คนประเภทที่ชอบฝันทำอะไร ถ้าพูดอะไรออกไปนั้นก็แปลว่าผมหมายความว่าอย่างนั้น" เว้นไปนิดหนึ่ง ดวงตาสีน้ำตาลอมเขียวสวดวงตาสีน้ำตาลใสหนึ่งก่อนจะพูดต่อว่า "ผมไม่ชอบเล่นละครครับคุณอะจิน่า"

คำพูดนั้นทำให้พวงแก้มของหญิงสาวร้อนขึ้นมา ดวงตาทอประกายแวววับก่อนจะสละบัดหน้าเดินออกไปจากห้องทันที เสียงปิดประตูดังบั้งแทนคำเอ่ยลา

ซารีฟโคลงศีรษะอย่างอ่อนใจพลงถอนหายใจออกมาเบาๆ มองดูเวลาจากนาฬิกาบนฝาผนัง

... สี่ทุ่มกว่า ที่ฮิปปี้ก็เที่ยงคืนกว่าแล้ว ดึกเกินไปที่จะโทรศัพท์หาการีม...

ชายหนุ่มจึงเปิดกระเป๋าเสื้อผ้า จัดข้าวของทุกอย่างเข้าที่จนเรียบร้อยหยิบเอกสารขึ้นมาอ่านส่วนที่ยังค้างอยู่

อันที่จริงแล้วการขยายกิจการของโรงแรมเครือฟาร์วี่มาที่โมร็อกโกนี้เป็นโครงการของการริ่มาตั้งแต่เริ่มต้น ซึ่งคนคิดก็ควรจะมาสานต่อด้วยตัวเอง หากแพทย์ที่ดูแลไมล์...ภรรยาสาวไทยของการิมบอกว่าอาจจะมิเหตุให้คลอดลูกชายคนแรกของพวกเขา ก่อนกำหนด แผนการทุกอย่างจึงถูกเปลี่ยน การิมขอร้องให้เขาเป็นคนมาติดต่อแทนด้วยเหตุผลที่ว่า 'ฉันไม่ไว้ใจใคร นอกจากนาย'

ซารีฟจำได้ว่าตัวเองหรีตามองลูกผู้น้องหนูอย่างสงสัย 'แน่ใจนะว่าจะไม่มีใครวางแผนอะไรเอาไว้เบื้องหลังที่จะส่งฉันไปติดต่องานกับคุณประิธิมพ่อของฮะจิน่า'

'เรื่องมันก็ตั้งสองปีกว่าไปแล้วนา ถ้านายไม่พูดฉันก็ลืมไปแล้วเนี่ย เรื่องงานนำซารีฟ' การิมโวยเสียงเข้มหากไม่ยอมสบตาเขา 'นัดผู้ใหญ่เขาเอาไว้แล้วจะเลื่อนไปเลื่อนมาได้ยังไง ถ้าไม่ติดเรื่องไมล์ฉันก็จะไปเอง เอาแค่นี้ไปติดต่อเบื้องต้นก็ได้ซารีฟ' ไปแค่อาทิตย์เดียว พอจบจากตรงนี้แล้วฉันจะทำต่อเอง ตอนนี้อยากทิ้งไมล์เอาไว้คนเดียว นายคงจะเข้าใจนะ'

ในที่สุดเขาก็ใจอ่อนรับปากมาจนได้

เมื่ออ่านบทพจนนเอกสารอีกทีจนมั่นใจแล้วซารีฟก็ปิดแฟ้มงานลงอดนึกถึงหญิงสาวคนที่เขาเคยดูตัวด้วยไม่ได้ เธอเปลี่ยนเป็นคนละคนจนเขางง ฮะจิน่า...สาวเรียบบร่อย พุดน้อย ซื่อาย กับฮะจิน่า...สาวที่ดูปราดเปรียวดีอี้น เธอแต่ใจ แล้วก็ฤทธิ์มาก

...คนไหนเป็นตัวจริงของเธอกันแน่

คิดแล้วก็ได้แต่หัวเราะในลำคอ

...จะคนไหนก็ช่างเถอะ หวังว่าเขาคงจะไม่ต้องเกี่ยวข้องกับเธอกีก็แล้วกัน ชีวิตของเขาเหลือกเสียงเรื่องที่ต้องทำให้ปวดหัวุ่นวายมาตลอดและเขาก็ยังไม่ต้องการที่จะเปลี่ยนเส้นทางเดินของตัวเองในตอนนี

ชายหนุ่มบัดความคิดที่เขาบอกตัวเองว่าไร้สาระทิ้งไป ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องน้ำและกลับมาสวดตัวระหว่างผ้าห่มอ่อนนุ่มกับเตียงด้วยความเหนื่อยล้า

แสงแดดยามเช้าของช่วงปลายเดือนพฤศจิกายนสอดส่องผ่านช่องว่างระหว่างม่านหนาเข้ามากระทบกับเปลือกตาที่ปิดสนิท ปลุกร่างที่นอนอย่างเป็นสุขให้ตื่นจากนิทรารมณื ชายหนุ่มลืมตาขึ้นก่อนจะลูบหน้าซ้ายไล่ความง่วงงุน เขาหลับสนิทเต็มตาเป็นคืนแรกในช่วงหลายวันที่ผ่านมา หันไปมองนาฬิกาก็พบว่าเป็นเวลาเก้าโมงกว่าแล้วจึงรีบลุกขึ้นจากเตียงเข้าไปทำธุระส่วนตัวให้เสร็จอย่างรวดเร็ว

ร่างสูงในชุดสูทสีเทาเนียบไปทั่วตัวดูเหมือนจะเป็นจุดสนใจอย่างย่อยๆ เมื่อเดินเข้าไปในห้องอาหารขนาดใหญ่ซึ่งมีคนนั่งรับประทานอาหารเช้าอยู่พอสมควร ส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวชาวยุโรปในเครื่องแต่งกายแบบง่าย ๆ อย่างเสื่อียดกางเกงยีน อยู่ในอารมณ์พักผ่อนสบายๆ อย่างแท้จริง

อาหารเช้าที่ทางโรงแรมแอตลาสเสนอให้เป็นแบบบุฟเฟต์ ส่วนใหญ่เป็นขนมปังหลากหลายชนิด ผลไม้พื้นเมืองอย่างส้ม อินทผลัม แล้วก็มีสารพัดไข่ มุมหนึ่งมีสาวหน้าแฉล้มกำลังนั่งทอดแค้นเค้กในกระทะใบเล็ก เครื่องดื่มมีทั้งชา กาแฟ และน้ำผลไม้

ซารีฟเลือกขนมปังปังรับประทานกับเนย แถมด้วยแพนเค้กที่เพิ่งทอดใหม่ๆ อีกสองชิ้นและกาแฟหนึ่งแก้ว เมื่ออิ่มท้องดีแล้วก็เดินออกไปดูร้านค้าขนาดย่อมของทางโรงแรม ของที่ขายล้วนเป็นของที่ระลึกมีคำ่าว่า 'มาร์ราเคช' ติดอยู่ไม่ส่วนใดก็ส่วนหนึ่ง มีไปสการ์ดพร้อมกับบริการขายแสดมบีด้วย

ชายหนุ่มดูไปสการ์ดสี่สदनชั้นพลาสติกแบบหมุนได้ ขยับจะดึงออกมาสองสามใบ... หนึ่งใบสำหรับการ์มีและไมล์ เขาจำได้ว่าน้องสะใภ้สะสมไปสการ์ด

อีกหนึ่งใบสำหรับพิน... เพื่อนสาวคนพิเศษชาวไทย เธอจะต้องงอนแน่นอน หากเขาไม่ส่งใบปลิวให้ เพราะหญิงสาวอยากมาเที่ยวโมร็อกโกเสียหนักหนา... แต่ว่าอันที่จริงแล้วที่ไหนเธอก็อยากไปทั้งนั้นล่ะ

หากเขาก็เปลี่ยนใจ ปล่อยมือที่ตะลุมพลีของใบปลิวออก สำหรับการ์มและไมล์... เขายังไม่ได้ไปเห็นอะไรสักอย่าง คงไม่รู้ว่าจะเขียนอะไร สำหรับพิน... เลยเวลาที่ตั้งนานแล้วที่เขาควรจะถอยออกมาให้มากกว่าเดิม เสียที

ผ่านมาหลายปีแล้วที่เขาและพินเคยเป็นคนที่อยู่ใกล้กันและกัน เขากับเธอ เป็นเพื่อนร่วมชั้นสมัยเรียนมหาวิทยาลัยที่กลาสโกว์ ความสนิทสนมก่อให้เกิดความรู้สึกพิเศษโดยที่ไม่ทันรู้ตัว แต่มันเป็นข้อแม้ของเขาเองที่ต้องการมีภรรยาหนีถือศาสนาอิสลาม ความสัมพันธ์ระหว่างเขาและเธอก็ไม่ก้าวหน้าไปมากกว่าเพื่อนที่ดีต่อกัน และในขณะนี้เธอก็มีสามีเป็นตัวแทนแล้วด้วย เขาเองก็เพิ่งไปร่วมงานแต่งงานของเธอที่เมืองไทยเมื่อกลางปีที่ผ่านมา...

...แม้ว่าความรู้สึกของเขาที่มีต่อเธอในขณะนี้จะมีแค่ความเป็นเพื่อนที่พิเศษสุด แต่ความเจ็บปวดปลอบของอดีตภายในใจก็ไม่เคยจางหายไป แต่ดูเหมือนจะกลับมาเด่นชัดทุกครั้งที่นึกถึง...

ซารีฟถอนหายใจออกมา เดินเถลไถลดูอะไรอีกครู่ใหญ่ก็ถึงเวลานัดที่จะไปพบกับคุณประิธมเสียที

อาลี... เลขาฯ หม่อมของคุณประิธมเป็นคนมารับซาฟีฟที่ห้องและนำเขาเข้าไปยังห้องประชุมขนาดเล็กซึ่งอยู่ในส่วนที่ติดกับด้านหน้าของโรงแรมแอตลาสนั่นเอง ที่นั่นชายวัยปลายรูปร่างสูงใหญ่หนึ่งรอกอยู่แล้วที่หัวโต๊ะ ด้านซ้ายและขวามีชายหนุ่มอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเขากำลังนั่งคุยกันอยู่ ทั้งหมดลุกขึ้นยืนและยิ้มทักเมื่อประตูเปิดออกและซาฟีฟก้าวเข้าไปด้านใน

"ชาร์ฟ...สบายดีหรือหลานลุง" คุณประธิมเอ่ยขึ้นเป็นประโยคแรก หลังจากสวมกอดผู้มาใหม่เต็มอ้อมแขน ดวงตาสีเทาของผู้อ่อนวัยกว่าด้วย สายตาอ่อนโยน เขาเคยเห็นชาร์ฟมาตั้งแต่เล็กแต่น้อยจึงรู้สึกกับชายหนุ่ม เหมือนเป็นลูกหลานคนหนึ่ง ในใจยังนึกเสียดายอยู่เสมอที่การดูตัวระหว่าง ชาร์ฟกับชะจิน่าเมื่อสองปีที่แล้วไม่ได้ผลดังหวัง จึงไม่ได้หนุ่มลูกครึ่งมาเป็น ลูกเขยอย่างที่ตั้งใจเอาไว้

"สบายดีครับ คุณลุงก็ดูไม่เปลี่ยนไปเลย" ชาร์ฟตอบรับอย่างเรียบร้อย ก่อนจะหันไปทักทายชายหนุ่มทั้งสอง "สวัสดิ์ อาเดย์...เรียอาร์ท"

"ทำเป็นมากพิธีไปได้নাชาร์ฟ" อาเดย์เข้ามาตบไหล่ชายหนุ่มอย่าง ถือสนิท สมัยที่เขาเรียนปริญญาโทอยู่ที่ฝรั่งเศสนั้นก็เคยข้ามไปเที่ยวสก็อตแลนด์ และไปพักอยู่กับชาร์ฟที่กลาสโกว์เกือบอาทิตย์ทำให้ทั้งสองสนิทสนมกัน พอสมควร จะเรียกว่าเป็นเพื่อนเก่าก็คงจะไม่ผิดนัก

"นั่นสิครับ เราคนกันเองทั้งนั้น" เรียอาร์ทเสริมขึ้นอย่างร่าเริงพร้อมกับ เลื่อนเก้าอี้ให้

เมื่อนั่งลงกันเรียบร้อยแล้วคุณประธิมก็ถามขึ้นตามประสาผู้ใหญ่ใจดี "หนูไมล์เป็นยังไงบ้าง เห็นการมีโทรมาบอกลุงว่าเขามาเองไม่ได้เพราะ ภรรยาอาจจะคลอดก่อนกำหนด"

"ผมก็ไม่ทราบรายละเอียดเหมือนกันครับ ได้ยินว่าไมล์ปวดท้อง การมีเลยพาไปหาหมอเท่านั้นเอง เท่าที่ทราบผลการตรวจก็บอกว่าเด็ก สสมบูรณ์ดี"

"นั่นก็คงจะไม่มีปัญหาอะไรหรอก" คนถามสรุปเองแล้วหัวเราะออกมา นิดหนึ่ง "อับดุลบ่นอุบว่าอิจฉาไอซา เขาเองก็อยากมีหลานเหมือนกัน เมื่อไหร่เราจะแต่งงานแต่งงานสักทีล่ะชาร์ฟ"

ผิวแก้มที่ค่อนข้างขาวของชาร์ฟมีสีเรื่อๆ ขึ้นมานิดหนึ่ง ตอบอย่าง เคยชินกับคำถามทำนองนี้เป็นอย่างดี...ก็จะไม่ชินได้อย่างไร พ่อกับแม่

ของเขาก็ถามอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน "ผมไม่รีบร้อน ยังสนุกกับงานอยู่ครับ และสงสัยว่าคูปูญคู่กรรมของผมคงจะยังไม่ผ่านทางมา"

คุณประธิมยิ้มออกมาอย่างพอใจ มีแววหมายมาดฉายขึ้นในดวงตา เพียงแวบเดียวก่อนจะพูดต่อ "ของลุงที่หมดหวังก็มีแต่อาเดย์ที่แต่งงานไปเมื่อปีที่แล้ว..."

เรียอาร์ทที่นั่งนั่งฟังบทสนทนาอยู่นั้นแอบหัวเราะอยู่ในใจ...คูปูญซารีฟ อาจจะยังไม่เจอก็จริง แต่คู่กรรมนะไม่แน่ น่าจะเจอไปแล้ว เพิ่งจะเจอไปอีกรอบเมื่อคืนนี้มั้ง และอาจจะต้องเจอไปอีกหลายวัน...แล้วก็ต้องสะดุ้งโหยงเมื่อบิดาเริ่มเอ่ยพาดพิง

"...ยังมีหวังก็แต่เจ้าสองหน่อเล็กนี่แหละ ฮะจินาก็ไม่เห็นจะสนใจผู้ชายที่ไหน ส่วนเรียอาร์ทก็ลอบไปลอมมาหาสาวทุกวันไม่ซ้ำหน้า"

"อ้าว...พ่อ โหงมาลงที่ผมได้ละ" คนที่ยัง 'ลอบไปลอมมา' โวย

"เห็นล่อน้องอยู่ทุกวัน แต่พอเจอใครแทงใจดำละก็โวยทุกที เมื่อไหร่จะโตเป็นผู้ใหญ่ซักทีละเนี่ยเรียอาร์ท" อาเดย์ซัดขึ้นพร้อมกับสายหน้าอย่างอ่อนใจ

"แหม...ที่ผมยังไม่เจอสาวที่แสนดี ทั้งสวย ทั้งหวาน ทั้งเรียบร้อย เป็นกุลสตรีเหมือนพี่สะใภ้ผมนี่ เลยยังไม่ต้องเป็นผู้ใหญ่มากก็ได้ เดี่ยวจิน่าจะน้อยใจที่ไม่มีใครในบ้านเป็นเด็กเหมือนเธอ" ชายหนุ่มผู้น้องตอบกลับอย่างไม่เป็นเคียดเป็นร้อน

ซารีฟเพียงแต่มองภาพตรงหน้าด้วยสายตาอบอุ่น...ครอบครัวของเขา แม้จะอยู่พร้อมหน้าพร้อมตาแต่ก็ไม่เคยมานั่งคุยเล่นเรื่องส่วนตัวของกันและกันอย่างนี้ ด้วยความเป็นลูกชายคนเดียวจึงไม่เคยมีพี่น้องสนิทสนมเช่นนี้ จะมีก็แต่การี่มลูกผู้น้องนั่นแหละที่ใกล้เคียงกับคำว่าน้องชายมากที่สุด แม้ว่าในวัยเด็กจะสนิทสนมกันมากพอสมควร แต่เพราะการี่มชอบเอาแต่เล่นชน ส่วนเขาเป็นเด็กเรียบร้อยจึงไม่ค่อยได้ร่วมกิจกรรมด้วยกันบ่อย

มากนัก มาใกล้ชิดกันมากขึ้นก็เมื่อต่างฝ่ายต่างโตเข้าวัยรุ่นกันแล้ว...ชายหนุ่ม
จึงนั่งมองการโต้แย้งเล็กๆ น้อยๆ ระหว่างพี่น้องเสียเพลิน

"พอ...พอได้แล้วทั้งสองคน ไม่เกรงใจชาร์ฟบ้าง" คุณประติมเป็นคน
ห้ามทัพ ลืมไปเสียแล้วว่าใครเป็นคนเริ่มพูดเรื่องนี้ขึ้นก่อน "ลุงต้องขอโทษด้วย
เชิญมาคุยเรื่องงานก็มาเป็นแบบนี้"

"ไม่เป็นไรหรอกครับ" ชาร์ฟยิ้มออกมาบางๆ

"เอาๆ อาเดย์ เรียอาร์ท มานั่งแล้วก็คุยเรื่องงานกันเสียที" บอกกับ
ลูกชายแล้วก็หันไปพยักหน้าให้อาลิที่ยืนอยู่ไปหยิบเอกสารในตู้ออกมา

ชาร์ฟจึงเปิดเอกสารที่เตรียมมา เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยแล้วทั้งหมด
ก็เริ่มต้นปรึกษากันเรื่องงานที่เกี่ยวกับการเข้าหุ้นเปิดโรงแรมกิ้งรีสอร์ต
ขึ้นอีกหลายสาขาระหว่างสองบริษัทกันอย่างจริงจัง

• บทที่ 3

ภายในห้องประชุมเล็กต่างคนต่างหุ่เทศมารีอยู่กับหัวข้อสนทนาตรงหน้าจนลืมนึกถึงสิ่งรอบข้างไป มาสะดุ้งเอาพร้อมกันก็เมื่อมีเสียงเคาะประตูดังขึ้น แล้วคนเคาะก็ถือวิสาสะพาตัวเองเข้ามาในห้องโดยไม่รอคำอนุญาต

"ป้ายสองโมงแล้วนะคะ ไม่มีใครหิวกันเลยหรือไง"

เสียงใสๆ ดังเข้ามาก่อนที่เจ้าตัวจะเดินมานั่งข้างอาเดย์ ซึ่งตำแหน่งนั้นทำให้เธอนั่งตรงข้ามกับคนที่เพิ่งจะเกลียดชังหน้าเพิ่มขึ้นเมื่อคืนเข้าพอดี

"จิน่า มองไม่เห็นหรือว่าพ่อ พี่ๆ แล้วก็ซารีฟกำลังคุยเรื่องงานกันอยู่"

ผู้เป็นบิดาทำหน้าที่เคร่งมอมบุตรสาวด้วยสายตาดำหนา แต่แล้วก็คลายลงเมื่อได้เห็นดวงตาสีน้ำตาลที่กะพริบอ่อนน้อมเหมือนเด็กน้อย...เขาและทุกคนในครอบครัวใจอ่อนให้ชะจิน่าเหมือนกับที่เคยเป็นตั้งแต่เธอเกิดมานั้นกระมัง

"แหม...ก็จิน่าเป็นห่วงพ่อกับพี่ๆ นี่คะ เลยเวลาอาหารกลางวันมาตั้งนานแล้ว" ชะจิน่าเอ่ยเสียงกระแง้ากระงอด ละเว้นชื่อใครอีกคนหนึ่งในห้องอย่างจงใจ

"ตัวเองหิวเองละสิไม่ว่า" เรียวอาร์ทว่าด้วยเสียงล้อเลียนพร้อมกับยักคิ้วให้

"เพิ่งกลับจากยิมมาหรือจينا" อาเตย์ถามเมื่อเห็นน้องสาวตัวเอง อยู่ในชุดกางเกงวอร์มขายาวสีเทาเข้มขลิบชมพู เสื้อยืดตัวเล็กสีขาวยังคงชุ่มเหงื่อถูกคลุมไว้ด้วยเสื้อวอร์มสีเดียวกันกับกางเกง

อะจิน่าหันไปค้อนพี่ชายคนรองก่อนจะหันไปตบพี่ชายคนโต "คะพี่พอดิเดินสวนกับอาลิที่พ่อสั่งให้ไปเอาเอกสารเพิ่มเลยรู้ว่ายังประชุมกันไม่เสร็จก็เลยเดินตรงมาที่นี้ก่อน คนครัวเตรียมอาหารเอาไว้พร้อมแล้วนะจะไปทานอาหารกันก่อนนะคะพ่อ เดี่ยวโรคกระเพาะกำเริบจะไม่คุ้มกัน" ประโยคสุดท้ายเธอหันไปพูดกับบิดาเสียงหวาน

"ไม่ต้องมาอ้อนพ่อ ใครกันแน่ที่จะเป็นโรคกระเพาะ กินแต่ของที่เหมือนมดตม ผอมจนไม่รู้จะพอมไปถึงไหนแล้ว" คุณประธิมาเบาๆ ก่อนจะหันไปทางชายหนุ่มที่นั่งเงียบตั้งแต่อะจิน่าก้าวเข้ามา

"ซารีฟหิวรียังล่ะ ประชุมเพลินจนลืมเวลา เสียมารยาทเจ้าของบ้านเสียจริง"

"ไม่เป็นไรหรอกครับคุณลุง"

"เอาเถอะ ยังไงก็ไปทานข้าวกันก่อนก็แล้วกัน ตอนสี่โมงลุงมีนัดเสียด้วย เอาเป็นว่าคอยมาคุยกันอีกทีดีไหม"

"ครับ"

อะจิน่าทำปากย่นอย่างไม่พอใจเมื่อเห็นบิดาเอาใจ 'แขก' คนนี้เสียเหลือเกิน แล้วก็ต้องตาโตเมื่อได้ยินคุณประธิมชวนเขาต่อว่า

"เดี๋ยวซารีฟมาทานกลางวันด้วยกันก็แล้วกัน จะได้ลองชิมฝีมือพ่อครัวของโรงแรมเสียหน่อย"

"จิน่าสั่งเขาจัดโต๊ะสำหรับคนแค่สี่คนเท่านั้นเองนะคะ" เธอรีบแย้ง

"เหลวไหลน่าจิน่า ไปแนะ ไปสั่งให้เขาจัดสำรับเพิ่มอีกที่ แล้วก็ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าซะให้เรียบร้อย เดี่ยวพ่อคุยอะไรอีกนิดหน่อยแล้วจะตามไป"

คนถูกสั่งทำแก้มป่องลุกพรวดขึ้น ปรายตาไปมองซารีฟอย่างไม่เป็นมิตร

ก่อนจะสะบัดหน้าเดินออกจากห้องไป

เมื่อร่างเล็กๆ นั้นพ้นสายตาไปแล้วคุณประธมก็ประหมัดกับลูกชายทั้งสองก็ถอยหน้าใจออกมาพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

"ผมต้องขอโทษแทนจิน่าด้วยนะครับ โตจบนานนี้แล้วยังเหลวไหลอยู่อีก"

ซารีฟยิ้มบางๆ อยู่ในใบหน้า ไม่พูดอะไรแต่ในใจคิดว่า...ก็เพราะมีพ่อและพี่ที่ตามใจอย่างนี้ไงเล่า

เสียงเคาะประตูดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้เป็นอาลีที่หอบเอกสารชุดใหญ่มาเต็มอ้อมแขน

"มาพอดีเลยอาลี ของที่เอามาพวกนั้นวางเอาไว้ก่อนก็แล้วกัน แล้วก็ช่วยเก็บของบนโต๊ะนี้ด้วย เดี่ยวพวกเราจะไปทานอาหารกลางวันกันก่อนอาจจะประชุมกันอีกที่ตอนเย็นๆ"

เมื่อเลขาฯ หนูมริบคา คุณประธมก็ชวนบุตรชายทั้งสองกับซารีฟ "ไปทานอาหารกัน"

ห้องอาหารขนาดเล็กอยู่ติดกันกับห้องประชุมนั่นเอง ประตูที่เปิดไปอีกด้านเป็นครัวทันสมัยที่ย่อขนาดลงมาอย่างเหมาะสม กึ่งกลางของห้องมีโต๊ะอาหารขนาดหนึ่งได้แปดคนวางอยู่ สำหรับถูกจัดเตรียมเอาไว้หากที่กลิ่นอาหารหอมลอยอบอวลอยู่ในอากาศ

อะจิน่าที่ยังอยู่ในชุดวอร์มเหมือนเดิมนั่งรออยู่บนเก้าอี้ตัวหนึ่ง เธอทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้พาลงเสียบน้ำส้มเมื่อทั้งหมดเดินเข้ามา

"อ้าว...จิน่า ทำไมไม่ไปอาบน้ำอาบทำเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนล่ะ" เรียวอาร์ทเดินเข้าไปขี้ศีระระนองสาวคนเล็กก่อนจะนั่งลงข้างๆ "ยี้...เหม็นเหม็นจะแย่"

"เหม็นก็ไม่ต้องมานั่งข้างๆ จิน่า" หญิงสาวตอกกลับหน้ามู๋ทำให้คนล้อมรอบบ้างมากอดเอาไว้เต็มอ้อมแขน แถมหอมแก้มแรงๆ อีกที

เป็นการเอาใจ

"ไปอารมณ์เสียมาจากไหนอีเรา ทำตัวเป็นเด็กไปได้ เรียนจบมาตั้งปริญญาโทแล้ว" อาเดย์หันไปเลื่อนเก้าอี้ให้ชาร์ฟที่นั่งตรงข้ามกับเรียอาร์ท ก่อนที่ตัวเองจะนั่งลงตรงข้ามกับน้องสาว ส่วนคุณประสมนั่งเป็นประธานอยู่ที่หัวโต๊ะ

หญิงสาวไม่ตอบ หากเมื่อเห็นทุกคนนั่งประจำที่เรียบร้อยแล้วก็ส่งสัญญาณให้บริการหนุ่มของโรงแรมทำหน้าที่เสิร์ฟอาหารซึ่งเป็นเนื้อเป็ดอบราดซอสสไตล์ฝรั่งเศส พร้อมด้วยสลัดผักที่ถูกจัดเรียงอย่างสวยงาม

พอทุกคนเริ่มลงมือรับประทานอาหารไปบ้างแล้วคุณประสมก็หันไปถามฮะจิน่าอีกครั้ง

"ลูกยังไม่ได้ออกมาเดย์เลยว่าเป็นอะไรไป" ไหนตอนแรกบอกกับพ่อว่าเรียนจบมาหลายเดือนแล้ว อยากจะเริ่มทำงานเสียทีไง ตอนการिमเสนอโครงการมาก็เห็นออกไอเดียอะไรเสียมากมาย มีประชุมกับชาร์ฟวันนั้นก็กลับไม่เข้าไปคุยเอาเสียตื้อๆ อย่างนี้จะทำงานใหญ่ได้อย่างไรกันล่ะ"

คำสนทนานั้นทำให้ชาร์ฟหันไปมองหญิงสาวคนเดียวของห้องอย่างแปลกใจ ชายหนุ่มเพิ่งรู้ว่าเธอร่วมทำโครงการนี้ด้วยตั้งแต่แรก... *วันนี้คงจะหนีเพราะว่าตัวเขาเองล่ะสินะ*

"เดี๋ยวให้ฮาลิสรูปให้ฟังก็ได้เนี่ยคะ" ฮะจิน่าเถียงออกมาไม่เต็มเสียงนัก

"มันจะไปเหมือนนั่งฟังอยู่ด้วยตัวเองได้ยังไง" คุณประสมบ่นก่อนถอนหายใจออกมาเชือกใหญ่

"จิน่าสัญญาว่าจะเข้าร่วมประชุมในครั้งต่อไปก็แล้วกันคะพ่อ"

คำตอบนั้นเรียกรอยยิ้มให้ผุดขึ้นมาบนใบหน้าของบิดา "อย่างนั้นก็ดีเมื่อตะกี้เรายังพูดคุยกันไม่จบ เดี่ยวเย็นๆ คงจะต้องประชุมกันอีกที... ชาร์ฟสะดะดกริเปลา่หลาน"

"ทางผมไม่มีปัญหาอะไรครับ"

"อาหารเป็นยังไงบ้าง"

"อร่อยมากครับ ผมมือพ่อครัวของที่นี่ดีทีเดียว"

"อย่างนั้นลูกก็ขอเชิญมือเย็นด้วยเลย เอาสักหกโมงครึ่งเป็นไง เร็วหน่อย และพอทานอาหารเสร็จจะได้คุยกันให้จบๆ ไป จะได้ร่างโครงการให้เป็นรูปเป็นร่างเสียที"

"ก็ดีครับ" ชารีฟยังคงตอบสั้นๆ เหมือนเคย

"ลูกๆ ละ อาเดย์ เรียอาร์ท จิน่า"

อาเดย์รับคำทันที เรียอาร์ทชะงักไปเล็กน้อยก่อนตอบตกลง เพราะว่าเขานัดพาสาวออกไปทานอาหารข้างนอก...แต่ช่วงเถอะ ยังไงก็เลื่อนได้ไม่มีปัญหา

ส่วนอะจิน่า...หญิงสาวทำหน้าที่ม่ายอย่างเก็บไม่อยู่ หากก็พยักหน้ารับคำเป็นอย่างดี

เมื่อบริกรเดินเข้ามาเก็บจานของหวานและเริ่มเสิร์ฟกาแฟ อาเดย์ก็ถามชารีฟขึ้นว่า "บายนี้จะทำอะไรล่ะชารีฟ"

"ผมคงจะไปเดินดูเมืองเสียหน่อยครับ ไม่เคยมามาร์ราเคซเลย"

ชายหนุ่มลະไว้ในฐานที่เข้าใจว่าเขาอยากจะไปสำรวจตัวเมืองว่ามีอะไรน่าสนใจบ้าง แม้จะรู้ว่ามาร์ราเคซเป็นเมืองท่องเที่ยวที่เป็นจุดหมายอันดับต้นๆ ของชาวยุโรป รายได้หลักของเมืองนี้จึงมาจากการท่องเที่ยวล้วนๆ ทำให้ทางการของโมริอ็อกโกสนับสนุนให้นักหนาที่จะให้มีโรงแรมเพิ่มขึ้นเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่มีมาตลอดปี ชารีฟอยากไปดูให้เห็นกับตาว่าอะไรที่เป็นแม่เหล็กดึงดูดของเมืองนี้

คุณประธิมพยักหน้าอย่างพอใจในความรอบคอบของผู้ร่วมงานใหม่ "ดีแล้ว ลูกก็อยากให้ชารีฟไปสัมผัสเสน่ห์ของโมริอ็อกโกด้วยตัวเอง แล้วก็จะไปที่ไหนล่ะ"

"ผมยังไม่แน่ใจเลยครับ วันนี้ไม่มีเวลามากนักคงจะไปเดินดูแถวเจอมาน เอพน่าเสียหน่อย แล้วอาจจะเดินในซอกต่อ" ชารีฟหมายถึงจัตุรัสที่อยู่ใน เมติน่าหรือส่วนเมืองเก่าและตลาดนัดขนาดใหญ่อันเป็นจุดที่นักท่องเที่ยว ที่มามารักราคะต้องแวะชม

"จะไปให้ถึงที่นั่นมันก็ไม่ยากหรอก แต่จะเดินให้ทั่วนะมันไม่ง่ายนะ" เรียวอาร์ทว่า

"นั่นสิ ชารีฟมีไกด์รีเปลา" อาเดย์ถาม

"ผมมีแผนที่ครับ"

ได้ยินดังนั้นแทนที่จะจัดหาไกด์อาชีพให้ คุณประสมก็พยักหน้าไปทาง บุตรสาว "งั้นก็น่าจะ ไปเป็นเพื่อนชารีฟหน่อย"

ยังไม่ทันที่ชารีฟจะเอ่ยปากปฏิเสธแต่อย่างไร อะจินาก็เผลอตัวร้อง ออกมาก่อน "ไม่เอาค่ะ ทำไมต้องเป็นจินาด้วยล่ะคะ"

"อ้าว ก็บายนี้ลูกอยู่ว่างๆ ไม่มีอะไรทำอยู่แล้วนี่ แล้วก็เป็นที่ของ เจ้าบ้านที่จะต้องรับรองแขกด้วย" ผู้เป็นบิดาให้เหตุผล

"พ่ออาเดย์คงจะทำหน้าที่ได้ดีที่สุดมั้งคะ" อะจินาโยนหน้าที่ไปให้พี่ชาย คนโต

ฝ่ายนั้นสั้นศิริระ "พี่ต้องไปกับพ่อบายนี้ไปดูราคาอุปกรณ์ก่อสร้างไง"

"งั้นก็พี่เรียอาร์ทสิ" หญิงสาวไม่ยอมแพ้ โยนกลองต่อไปที่พี่ชาย

คนรอง

"ฮะ พี่ก็ไม่ว่าง มีนัดแล้ว" เรียวอาร์ทว่ายิ้มๆ

"นัดกับสาวนะสิคะ" อะจินาย้อนเข้าให้ "ไม่เห็นจะสำคัญ"

เมื่อได้ยินอย่างนั้นเรียอาร์ทก็เลยได้ที่แหงกลับใจไป "ก็ยิ่งดีกว่าคนไม่มีนัด ล่ะนะ"

อะจินาอยากนักที่จะขวางกัวยกาแพในมือลอยไปปิดปากเจ้าพี่ชายตัวดี หากยังเอาไว้ ได้แต่มองเป็นเชิง

'ฝากไว้ก่อนเถอะ'

"แล้วอาลิสะคะ" คราวนี้เหยื่อเป็นเลขาฯ หนุ่มของบิดา

"อาลิก็ต้อไปกับพ่อสิ เขาเป็นเลขาฯ ของพ่อนี่"

"งั้นให้ใครไปก็ได้ ไม่เห็นต้องเป็นจ้หน้าเลย"

ซารีฟที่นั่งเฝ้ามองการโต้แย้งตรงหน้าอย่างไม่สบายใจเอ๋ยแทรกขึ้นมาเบาๆ อย่างเกรงใจ "คุณลุงไม่ต้องให้คุณฮะจ้หน้าเธอลำบากหรอกครับ ผมไปไหนมาไหนคนเดียวได้สบายมากอยู่แล้ว"

หากคุณประธมยังคงยืนยั้นเจตนาเดิม "ไม่ต้องเกรงใจหรือกซารีฟ และอีกอย่างทีลุงให้จ้หน้าไปด้วยเนี่ย ก็อยากจจะรบกวนซารีฟด้วย"

"เรื่องอะไรหรือครับ" ชายหนุ่มถามอย่างแปลกใจ

"ก็อยากจจะให้ช่วยบริพงานทีเราประชุมกันเข้านี้ให้จ้หน้าที เพราะตอนเนี่ยนเราต้องประชุมกันอีก แล้วก็ไม่มีใครว่างจะบริพให้เธอฟังเสียด้วย" ตอบแล้วก็หันไปทางบุตรสาวทีนั่งหนึ่งองอยู่ "ลูกบอกว่าจะเข้าประชุมเนี่ยนี้ จะเข้าประชุมทั้งๆ ทีไม่รุ้ความคืบหน้าอะไรได้ยังไง จจริงใหม่จ้หน้า"

เจอไม่เข้าคิ้วเรียวก็ขมวดมุ่น หลังจากนั่งคิดหนักอยู่เกือบนาทีได้เต็มแล้วหาเหตุผลมาโต้แย้งไม่ออก ฮะจ้หน้าก็เลยตกลงรับคำ

"ก็ได้อะ ไปกันเลยใหม่ละคะ" หญิงสาวหันไปถามลูกท้าวร้จ้หน้าของเธอด้วยสีหน้าบอญญไม่รับพร้อมกับลุกขึ้นไปคว้กระเป่าเป้ใบเล็กมาสะพายเอาไว้

ซารีฟมองคนทีจะมานำทางตลอดปายนี้ด้วยความหนักใจ หากสีหน้ายังคงเรียบเฉย กล่าวขึ้นเรียบๆ "ผมไม่รับร้อนอะไรนี้ครับ บางทีคุณอาจจจะอยากไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าสักหน้อยก่อน"

หากดวงหน้าใส่นั้นเซิดไปอีกทาง "ฉันจะไปขอของฉันอย่างนี้ละคะ หรือว่าคุณรังเกียจ?"

คนถูกถามเอ่ยปากขอตัวกับผู้ร่วมโต๊ะคนอื่น ลูกขึ้นยืนเป็นคำตอบ

พยักหน้าเป็นเชิงให้เธอนำทาง ก่อนจะพยักหน้าอีกครั้งให้เธอเดินนำไปโดยไม่พูดอะไรอีก

... รังเกียจนะไม่รังเกียจหรอก เพียงแต่เขาตั้งใจเดือนด้วยความหวังดีแท้ๆ อากาศข้างนอกค่อนข้างอุ่น และเวลาบ่ายแก่ๆ อย่างนี้ถ้าแดดจัดคงจะร้อนเสียล่ะ ไม่ได้มีแอร์เย็นฉ่ำเหมือนในนี้ ตัวเธอเองนั่นล่ะที่จะคันยิบเพราะเหงื่อไคล แต่ก็ช่างปะไร...

เมื่อมันใจว่าสองหนุ่มสาวเดินลับไปแล้วอาเดย์ก็หันไปทางบิดา ทามด้วยสีหน้ายิ้มๆ "พ่อมีแผนอะไรหรือครับ"

"เปล่าซั๊กหนอย" ผู้เป็นบิดาตอบก่อนหัวเราะออกมาอย่างอารมณ์ดี แกว่งตาเป็นประกายขบขัน

"อย่าปิดกั้นเลยครับ ผมรู้ว่าพ่ออยากได้ซารีฟมาเป็นลูกเขย" เรียวอาร์ทเสริมขึ้นมาบ้างพลางเอนหลังฟังพินึกเก้าอี้อย่างสบาย

"แล้วเราสองคนไม่อยากจะให้น้องแต่งงานกับคนดีๆ หรือหรือไง อายุก็ตั้งยี่สิบสี่เข้าไปแล้ว"

ลูกชายคนโตหัวเราะ "บางทีผมยังนึกว่าน้องอายุซั๊กสิบห้า"

"ก็นั่นล่ะ มีแฟน แต่งงานเสียจะได้เป็นผู้ใหญ่เสียที แม่เคັก็ป็นห่วง...

ว่าแต่ลูกสองคนเถอะ จะสนับสนุนรีเปล่า"

"ผมไม่ค้านหรอกครับ สำหรับซารีฟ" อาเดย์ตอบ

"ถ้าเขาจะรักจิน่าล่ะก็นะ" เรียวอาร์ทเติม

"พ่อถึงอยากให้ลูกช่วยกันด้วยใจล่ะ"

เรียวอาร์ทขยับตัวนั่งตรง เท้าคางมองบิดาตาใสอย่างนึกสนุกไปด้วย "จะให้ช่วยยังไงล่ะครับ ออกนอกหน้ามากไม่ได้แน่ ถ้าจินารู้ตัวเธอจะยิ่งหนียิ่งเกรเข้าไใหญ่"

"นั่นสิ... จำคราวที่แล้วได้ไหมครับ จิน่าป่วนการดูตัวซะยุง" อาเดย์

ยิ้มขึ้นเมื่อนึกถึงเหตุการณ์เมื่อสองปีก่อน

"ก็ต้องค่อยๆ ทำสิ ยังไงก็ดูสถานการณ์วันนี้ก่อน ลูกสองคนคอย
ร่วมมือก็แล้วกัน พยายามให้พวกเขาใช้เวลาอยู่ด้วยกันมากๆ หน่อย ไหนๆ
การมีก็ส่งลูกพี่มาให้ถึงที่แล้วนี่" คุณประิธมตอบยิ้มๆ ภายในใจวาดหวัง

เรียอาร์ทหัวเราะออกมาเต็มที่จนลึ้กยิ้มข้างซ้ายนุ้ม พูตอย่างติดตลก
ว่า "งานนี้เกมเทพคงจะเวียนหัวแน่นอน"

ศรัณย์ชล

ความรู้รักดี
ที่เรียกว่า...

เก็บหัวใจไว้เพื่อรัก
ศรัณญ์ชล เชียงน

จำนวน 296 หน้า

ราคา 299 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2771-4

ภาพปก กนกวรรณ พิมพ์ใสต์

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส่ พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 0-2840-4800 Fax 0-2840-4801

editor@jamsai.com

www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 0-2423-9999 Fax 0-2449-9561-3

www.naiin.com

“สวัสดิ์คะคุณซารีฟ...มารีราเคซชินดีต้อนรับ”

เมื่อได้เห็นดวงหน้าอันงดงามประกอบไปด้วยดวงตากกลมโตสีน้ำตาลอ่อนใต้คิ้วโค้งเรียว
จมูกโด่งได้รูปหากเชิดขึ้น ริมฝีปากหยักบาง ในกรอบผมสีน้ำตาลเข้มเป็นเงายาวถึงกลางหลังนั้นชัดเจนแล้ว
หัวใจของชายหนุ่มก็คล้ายกระตุกดู เครื่องหมายคำตามฉายชัดอยู่ในแววดตา

“อะจิป่า”

หญิงสาวพยักหน้ารับ สีหน้ายังคงไม่สื่อความรู้สึกใดๆ

“คะ ฉันเอง คุณคงจะแปลกใจที่เห็นฉันเป็นคนมารับคุณที่นี่”

ซารีฟลอบฟ่อนลมหายใจออกมาแผ่วเบา ก่อนจะพยักหน้ารับ

“ผมทราบว่าคุณประชิดจะส่งคนมารับ แต่ไม่คิดว่าจะรบกวนลูกสาวของท่านให้ลำบาก”

“คุณไม่ต้องทำท่าหน้าทึ่งขนาดนั้นหรอกคะ ใช่ว่าฉันเต็มใจเสียเมื่อไหร่กัน”

อะจิป่าตอบโดยไม่พยายามรักษาหน้าใจแต่อย่างใด เธอยักไหล่เล็กน้อย

“พร้อมจะไปหรือยังคะ”

.....

เพราะคนหนึ่งมีเจ้าของจับจองหัวใจ ส่วนอีกคนอยากเลือกเส้นทางด้วยตัวเอง

แผนการจับคู่ดูตัวของสองครอบครัวจึงล้มเหลวไม่เป็นท่า

สองปีต่อมา ‘อะจิป่า’ สาวโมร็อกกันก็ถูกรอครบครึ่งจัดจาก

ให้ร่วมเดินทางท่องเที่ยวไปกับ ‘ซารีฟ’ หนุ่มลูกครึ่งหน้าตาอีกครั้งด้วยเหตุผลทางธุรกิจ

เมื่อได้มาพบกัน คนเขียนชาก็ยังคงไม่ต่างไปจากเดิมแม้แต่น้อย

แต่ต่อให้เธอไม่อยากจะแหย่เสยเสียดแทงใจ ทว่าด้วยหน้าที่ที่ค้ำคอและคำพูดที่รับปากไปแล้ว

ก็ทำให้หญิงสาวไม่อาจปฏิเสธได้...

จากความจำใจที่ต้องอยู่เคียงข้าง สู่ความหวั่นไหวที่เกิดจากความซัดใจใกล้

แล้วคนที่เคยตั้งแง่จะทำเช่นไร เมื่อแค่เห็นเขายิ้มให้หัวใจของเธอก็สั่นคลอน?!

ชวนคุณมา
อ่านจุ๊บหัวใจ

JAMSAT CUSTOMER CARE
ดูแลกับอ่านด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800
www.jamsat.com

ISBN 978-616-06-2771-4

9 786160 627714

ราคา 299 บาท